

Arrest

nr. 297 595 van 24 november 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. DENYS
Adolphe Lacombélaan 59-61/5
1030 BRUSSEL

tegen:

de Gemeente KORTENAKEN, vertegenwoordigd door het College van Burgemeester en Schepenen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift X die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 9 februari 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de Burgemeester van de gemeente Kortenaeken van 2 februari 2023 tot niet-inoverwegingname.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 februari 2023 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 22 september 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. DENYS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat H.-C. CARÊME, die loco advocaat B. BEELEN verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster, geboren in India, komt op 25 december 2015 als niet-begeleide minderjarige vreemdeling in België aan.

Op 29 december 2015 dient ze een verzoek tot internationale bescherming (VIB) in dat geweigerd wordt door de Commissaris-Generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 12 augustus 2016.

Op grond van artikel 61/18 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) met betrekking tot de procedure duurzame oplossing voor niet-begeleide minderjarige vreemdelingen, wordt verzoekster in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie, geldig van 1 juni 2017 tot 6 december 2017.

Op 6 december 2017 beslist de dienst Vreemdelingenzaken om verzoekster te machtigen tot een tijdelijk verblijf van één jaar. Ze ontvangt een A-kaart geldig tot 6 december 2018. Deze beslissing en de verblijfstitel worden verschillende malen verlengd.

Op 2 februari 2023 dient verzoekster bij de gemeente Kortenaak een aanvraag in tot het verkrijgen van de status van langdurig ingezetene. De gemeente neemt op dezelfde datum een beslissing tot niet-inoverwegingname. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT NIET-INOVERWEGINGNAME

Afgegeven in toepassing van artikel 16, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 29, §2, derde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

naam: D. (Verklaarde naam)

voornaam: R. (Verklaarde naam)

[...]

nationaliteit: India

[...]

Betrokkene heeft zich op 02-02-2023 bij het gemeentebestuur aangeboden om:

[x] heeft een aanvraag tot het verkrijgen van de status van langdurig ingezetene, in toepassing van artikel 15bis van de wet van 15 december 1980, ingediend. Deze aanvraag wordt niet in overweging genomen omwille van volgende reden(en): Betrokkene legt geen geldig nationaal paspoort voor, terwijl zijn (haar) identiteit, nog niet is vastgesteld.”

2. Over de rechtspleging

Verzoekster diende tijdig een synthesesamenvatting in.

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad uitspraak op grond van deze synthesesamenvatting, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Het enig middel luidt als volgt:

“Afgeleid uit de schending van artikel 16, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, artikel 29, § 2, tweede en derde lid van het KB van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, het gezag van gewijsde en de formele motiveringsplicht

Herhaling van het middel

Volgens artikel 16, § 2, eerste lid voornoemd wordt de aanvraag om de status van langdurig ingezetene te verkrijgen gericht aan het gemeentebestuur, die daarvan een ontvangstbewijs aflevert en de aanvraag doorzendt aan DVZ, voor zover de vreemdeling houder is van een geldige verblijfs- of vestigingsvergunning en hij, als zijn identiteit niet is vastgesteld, een kopie van zijn geldig paspoort voorlegt.

Volgens artikel 29, § 2, derde lid voornoemd, wanneer de vreemdeling niet in het bezit is van een geldige verblijfs- of vestigingsvergunning of wanneer hij geen geldig nationaal paspoort voorlegt wanneer dit

vereist is overeenkomstig het tweede lid, beslist de gemeente om de aanvraag niet in overweging te nemen d.m.v. een document overeenkomstig het model van bijlage 16ter. Volgens het tweede lid moet de vreemdeling een geldig nationaal paspoort voorleggen wanneer zijn identiteit niet is vastgesteld.

De identiteit van verzoekster is wel degelijk vastgesteld vermits zij een A-kaart bezit zonder dat daar het woord "decl" op vermeld wordt, zie supra.

De identiteit is des te meer vastgesteld nu de familierechtbank verzoekster toegelaten heeft de geboorteakte nodig om een verklaring tot verkrijging van de Belgische nationaliteit af te leggen, te vervangen door een eed. Dat wil zeggen dat, daar waar de identiteit van een persoon die Belg wil worden normalerwijze vastgesteld wordt door een geboorteakte (een paspoort is niet nodig), dit hier gebeurt door een eed.

Uit het vonnis van de familierechtbank blijkt dat de rechter gelooft dat ze onmogelijk een paspoort kan voorleggen, o.m. omdat uit het PV van vaststelling van 5 april 2018 van een gerechtsdeurwaarder blijkt dat de Indische Ambassade in Brussel weigert aan verzoekster een paspoort af te geven. Dit PV van vaststelling werd voorheen meegedeeld aan DVZ en ook aan het gemeentebestuur van Kraainem, haar vorige woonplaats, om de A-kaart te laten verlengen.

Artikel 16, § 2, eerste lid en artikel 29, § 2, tweede en derde lid worden geschonden omdat verweerder ten onrechte niet aanneemt dat de identiteit van verzoekster is vastgesteld. Een paspoort was bijgevolg niet nodig, de gemeente had een bijlage 16bis moeten afgeven en de aanvraag doorsturen aan DVZ.

Verweerder stelt ten onrechte dat uit de A-kaarten niet blijkt dat haar identiteit is vastgesteld, nu het woord "decl" daarop niet voorkomt.

Verweerder schendt het gezag van gewijsde van het vonnis van de familierechtbank omdat daaruit blijkt dat de identiteit van verzoekster vaststaat en verweerder daarmee geen rekening houdt.

Verweerder schendt de formele motiveringsplicht omdat hij nalaat uit te leggen wat de bewijswaarde van het vonnis van de familierechtbank is m.b.t. de identiteit van verzoekster.

De nota met opmerkingen

Bij een aanvraag voor de status van langdurig ingezetene dienen 4 documenten voorgelegd te worden: bewijs van bestaansmiddelen, ziektekostenverzekering, uittreksel strafregister en kopie van een paspoort.

Verzoekster kan geen paspoort voorleggen, maar meent te kunnen volstaan met het vonnis van de familierechtbank.

Verweerder ziet de noodzaak van voorlegging van het vonnis niet in aangezien uit het Rijksregister blijkt dat verzoekster ooit wel een paspoort moet hebben gehad, vermits de vermelding "decl" ontbreekt, weze het dat dit haar niet ervan ontslaat een paspoort voor te leggen om de status van langdurig ingezetene te verkrijgen. Het vonnis vervangt niet de voorwaarde van het voorleggen van een paspoort. Uit e-mailverkeer met DVZ blijkt "dat de vermelding "decl" er wel degelijk had moeten zijn". DVZ heeft het bestuur van Kraainem in 2019 aangeschreven: verzoekster moet een paspoort voorleggen om haar identiteit te bewijzen. Indien dat niet gebeurt dient de vermelding "decl" aan haar Rijksregisternummer toegevoegd te worden. Kraainem voerde deze instructie niet uit.

Verweerder heeft op 2 februari 2023 deze instructie van de cel fraude (sic) van DVZ wel uitgevoerd. Aldus dient ook de verblijfskaart aangepast te worden. M.b.t. de rechten die verzoekster meent te kunnen putten uit het vonnis van de familierechtbank, beweert ze ten onrechte dat verweerder het gezag van gewijsde hiervan miskent, vermits deze geen partij was in deze zaak. Minstens beperkt het gezag van gewijsde zich tot de motieven van wat de familierechtbank noodzakelijk heeft beslist binnen de context van artikel 5 WBN. Het vonnis kan enkel in het raam van deze procedure aangewend worden.

Replik

1. Het verweer vormt een nieuwe motivering die niet terug te vinden is in de bestreden beslissing. Het gaat bijgevolg om elementen post factum, waarmee geen rekening kan gehouden worden.

2. Er dient bijgevolg uitgegaan te worden van het feit dat verzoeksters identiteit vaststaat nu er geen vermelding "decl" voorkomt op haar A-kaart en in het Rijksregister. Verweerder stelt ten onrechte dat verzoekster wel ooit een paspoort moet gehad hebben vermits de vermelding "decl" ontbreekt. Enerzijds blijkt uit het vonnis van de familierechtbank dat er een klikmail met een paspoort bestaat, maar verzoekster verklaarde dat dit vals is, en anderzijds blijkt uit het PV van vaststelling van de gerechtsdeurwaarder dat verzoekster geen paspoort kan verkrijgen.

3. Bij brief van 1 juni 2017 aan de voogd van verzoekster deelde DVZ mee dat haar een attest van immatriculatie zou worden afgegeven (stuk 1), en dit overeenkomstig artikel 61/18 van de Vreemdelingenwet; en bij brief van 6 december 2017 dat haar een A-kaart geldig tot 6 december 2018 kan worden afgegeven. Voor de vernieuwing dient verzoekster ofwel een paspoort voor te leggen ofwel aan te tonen dat zij alle mogelijke inspanningen heeft geleverd om een paspoort te bekomen (stuk 2). Welnu, in december 2018 werd de A-kaart verlengd zonder dat een paspoort werd voorgelegd, waaruit dus volgt dat DVZ heeft aanvaard dat verzoekster ondanks alle mogelijke inspanningen geen paspoort kon verkrijgen.

Met een brief van 19 September 2019 -waarvan verzoekster nu pas kennis neemt- heeft DVZ aan het gemeentebestuur van Kraainem, waar verzoekster voorheen woonde, laten weten dat bij gebrek aan paspoort bij de volgende vernieuwing op de A-kaart de vermelding "decl" moet toegevoegd worden, wat niet gebeurde. Zoals reeds vermeld in het feitenrelaas, vernieuwde de gemeente Kraainem daarna nog verscheidene malen de A-kaart zonder vermelding "decl". Krachtens artikel 61/23 van de Vreemdelingenwet verkrijgt de vreemdeling 3 jaar na de machtiging een verblijf van onbeperkte duur, maar dit geldt enkel wanneer de vreemdeling nog steeds minderjarig is, terwijl verzoekster ondertussen meerderjarig was geworden.

Echter, eenmaal DVZ heeft aanvaard dat de A-kaart kon vernieuwd worden zonder een paspoort voor te leggen, nl. in december 2018, zonder de vermelding "decl", kan zij op deze beslissing niet terugkomen. Deze beslissing heeft rechten in hoofde van verzoekster gecreëerd, vermits zonder de vermelding "decl" haar identiteit vaststaat. De discussie tussen partijen in de huidige procedure toont dat maar al te goed aan. Indien DVZ dan later, in casu op 19 September 2019, daarop terugkomt, gaat het om de intrekking van een administratieve rechtshandeling.

Welnu, een rechtshandeling die, zoals in casu, regelmatig is genomen en die rechten creëert, kan, na de termijn van beroep van 60 dagen bij de Raad van State, enkel worden ingetrokken in geval van bedrog (Mast e.a., Overzicht van het Belgisch administratief recht, 2021, nr. 1189 biz. 1061-1062). In het geval van verzoekster is er geen sprake van bedrog. Daaruit volgt dat de overheid niet meer het recht heeft om te beslissen het woord "decl" toe te voegen op de A-kaart van verzoekster noch in het Rijksregister.

Daar verweerder dit blijkbaar toch gedaan heeft, moet deze wijziging voor onbestaande worden gehouden.

4. Het vonnis van de familierechtbank is wel degelijk tegenstelbaar aan verweerder. De vaststelling van de identiteit maakt deel uit van de persoon. Welnu, elk vonnis of arrest m.b.t. de staat van de persoon heeft gezag van gewijsde tegenover derden omwille van de ondeelbaarheid van de staat (Cass. 8 april 2022, C.19.0197.F). Het vonnis stelt de identiteit van verzoekster vast, vermits het haar toelaat de geboorteakte te vervangen door een eed, wat impliceert dat de rechtbank haar verklaringen m.b.t. haar identiteit geloofwaardig acht. Dat het vonnis toepassing maakt van artikel 5 WBN en dat het hier gaat om een andere procedure, doet niet terzake: in de zaak van het cassatiearrest ging het om het gezag van gewijsde van een vonnis waarin de betrokkene als staatloze werd erkend, precies in een zaak waarin hij een recht op verblijf vroeg, net zoals in deze zaak.

Voor zover de Raad meent dat door de A-kaart de identiteit van verzoekster niet vastgesteld is, maakt, in ondergeschikte orde, het vonnis van de familierechtbank het bewijs van de identiteit uit, waardoor geen paspoort vereist is.

5. De stukken 2,3 en 4 door verweerder toegevoegd aan zijn nota met opmerkingen, doen niet af aan het voorgaande.

Uit stuk 2 blijkt dat de ambtenaar van DVZ het vonnis slecht begrepen heeft want hij heeft het over een erkenning als staatloze, terwijl verzoekster Belg wil worden. Uit stuk 3 blijkt de weifelende houding van verweerder en van DVZ om de vermelding al dan niet toe te voegen: eerst niet en dan wel.

6. Voor het overige kan vastgesteld worden dat verweerder niet ten gronde antwoordt op het middel.

M.b.t. de inhoud en de omvang van de bestreden beslissing

Zoals reeds hoger gemeld, verneemt verzoekster door deze procedure dat, na de indiening van de aanvraag om de status van langdurig ingezetene te verkrijgen, verweerder in het Rijksregister voorafgaand aan haar naam het woord "decl" heeft toegevoegd.

Het is duidelijk dat dit aan de oorsprong ligt van de beslissing tot onontvankelijkheid van de door verzoekster ingediende aanvraag, vermits zonder deze beslissing de identiteit van verzoekster zou vaststaan op grond van de A-kaart.

Hierbij heeft verweerder het beginsel van het verbod van intrekking van de administratieve rechtshandeling miskend. Zoals hoger werd aangetoond, kon verweerder de beslissing om de A-kaart te vernieuwen zonder deze vermelding, niet intrekken.

Het gaat om een nieuw middel dat ontvankelijk is, enerzijds omdat de elementen daarvoor aan verzoekster nog niet gekend waren bij de indiening van het beroep, en anderzijds omdat het middel de openbare orde raakt.

Verweerder heeft het overigens geheel aan zichzelf te wijten dat dit middels slechts nu kan opgeworpen worden: indien hij in de bestreden beslissing had gemeld dat aan de gegevens van verzoekster in het Rijksregister het woord "decl" was toegevoegd, had verzoekster dit kunnen opwerpen in het annulatieberoep.

In het belang van een goede rechtsbedeling is het gepast deze beslissing omtrent de vermelding "decl" uit het rechtsverkeer te verwijderen. Immers, indien enkel de beslissing tot onontvankelijkheid wordt vernietigd, kan verweerder een nieuwe beslissing tot onontvankelijkheid nemen op grond van het feit dat de identiteit niet vastgesteld is gelet op de toevoegen van het woord "decl" aan haar identiteit.

Blijkbaar werd op dezelfde dag enerzijds beslist om het woord "decl" toe te voegen, en op grond van deze beslissing de aanvraag van verzoekster onontvankelijk te verklaren. Het gaat bijgevolg om een voorbereidende handeling die aanvechtbaar is omdat ze griefhoudend is voor verzoekster en haar nadeel berokkent, en uit de nietigverklaring ervan verzoekster voordeel haalt (J. Salmon, J. Jaumotte en E. Thibaut, *Le Conseil d'Etat de Belgique*, 2014, 549).

Dit kan weliswaar vermeden worden indien de Raad uitdrukkelijk stelt dat de identiteit van verzoekster vastgesteld is op grond van het vonnis van de familierechtbank."

3.2. De verwerende partij stelt het volgende in haar nota met opmerkingen:

"Bij een aanvraag voor de status van langdurig ingezetene dienen aan aantal zaken te worden gevoegd:

Bewijs van stabiele en regelmatige bestaansmiddelen

Ziektekostenverzekering

Uittreksel strafregister

Kopie van een internationaal paspoort

Verzoekster kon geen geldig paspoort voorleggen, maar meende te kunnen volstaan met het vonnis van de familierechtbank (hierboven vermeld).

De verwerende partijen zagen de noodzaak van voorlegging van het vonnis niet in aangezien uit het rijksregister blijkt dat verzoekster ooit wel een paspoort moet gehad hebben, vermits de vermelding 'decl' ontbreekt, weze het dat dat haar er niet van ontslaat om een paspoort voor te leggen om de status van langdurig ingezetene te krijgen.

De verwerende partijen hebben de kwestie daarom voorgelegd aan de dienst vreemdelingenzaken die heeft bevestigd dat dit vonnis de voorwaarde om een paspoort voor te leggen niet vervangt.

Met dit vonnis zou verzoekster wel de procedure kunnen opstarten om de status van staatloze te bekomen (zie bijlage 3).

DVZ heeft er wel meteen op gewezen dat de vermelding 'decr er wel degelijk had moeten zijn. DVZ wijst er op dat zij het bestuur van Kraainem op 19/09/2019 heeft aangeschreven.

Die instructiebrief van DVZ (aan de gemeente Kraainem) vermeldt dat verzoekster een geldig internationaal erkend paspoort dient voor te leggen om haar identiteit te bewijzen. Indien ze dit niet kan voorleggen dient de vermelding (decl.) aan haar rijksregisternummer toegevoegd te worden.

Die instructie van DVZ werd door de gemeente Kraainem echter nooit uitgevoerd waardoor verzoekster in het bezit is van een A-kaart waarbij de vermelding (decl.) niet op vermeld staat.

Op 02/02/2023 hebben de verwerende partijen de instructie van de cel fraude van DVZ wel uitgevoerd, op advies van Binnenlandse Zaken (zie bijlage 3).

Bijgevolg staat thans de vermelding (decl.) aka "verklaarde naam" in het Rijksregister vermeld (zie bijlage 4).

Wanneer er een aanpassing wordt gedaan in het Rijksregister dat betrekking heeft op de naam, voornaam, nationaliteit of geslacht, dient de verblijfskaart in dat opzicht ook aangepast te worden.

Verzoekster dient aldus een nieuwe A-kaart te komen aanvragen zodat de vermelding (decl.) wordt vermeld op haar verblijfskaart.

Dit is nog niet gebeurd omdat verzoekster op het moment van de afgifte van de bijlage 16ter, geen recente pasfoto's bij had.

Verzoekster verwijst nog naar de rechten die zij meent te kunnen putten uit het vonnis van de familierechtbank.

Ten onrechte beweert ze dat de verwerende partijen het gezag van gewijsde van dat vonnis miskennen, terwijl zij geen partij zijn in dat vonnis.

Minstens beperkt het gezag van gewijsde tot de motieven van wat de familierechtbank noodzakelijk heeft beslist, met name binnen de context van artikel 5 van het Wetboek van de Belgische Nationaliteit.

Het vonnis van de familierecht steunt noodzakelijk op vermelde rechtsgrond, m.n. voor de belanghebbende die in de onmogelijkheid verkeert zich een akte van geboorte te verschaffen in het kader van procedures tot verwerving van de Belgische nationaliteit, terwijl de bestreden beslissing geenszins strekt tot een uitspraak over een procedure tot verwerving van de Belgische nationaliteit, maar wel een aanvraag tot het verkrijgen van de status van langdurig ingezetene.

Het middel is ongegrond."

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 'betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen' (hierna: de wet van 29 juli 1991) verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. De enkele omstandigheid dat de verzoekende partij zich niet kan vinden in de gegeven formele motivering, maakt die daarom niet onwettig. (RvS 14 oktober 2020, nr. 248.587).

Verzoekster heeft een aanvraag tot het verkrijgen van de status van langdurig ingezetene ingediend. De verwerende partij weigert deze aanvraag in overweging te nemen in toepassing van artikel 16 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

[...]

§2. De aanvraag van verkrijging van de status van langdurig ingezetene wordt gericht aan het gemeentebestuur van de verblijfplaats. Dit gemeentebestuur levert daarvan een ontvangstbewijs af en zendt de aanvraag over aan de minister of zijn gemachtigde, voor zover de vreemdeling houder is van een geldige verblijfs- of vestigingsvergunning en hij, als zijn identiteit niet is vastgesteld, een kopie van een geldig paspoort voorlegt. Deze aanvraag moet vergezeld zijn van de bewijsstukken die aantonen dat de in artikel 15bis, § 3, bepaalde voorwaarden zijn vervuld.

[...]

Luidens de bestreden beslissing is de verwerende partij van oordeel dat verzoekster een kopie van een geldig paspoort had moeten voorleggen omdat haar identiteit nog niet is vastgesteld.

Verzoekster betwist niet dat zij geen paspoort heeft voorgelegd. Zij stelt echter dat uit het door haar bij de aanvraag gevoegde vonnis van de familierechtbank van 23 januari 2023 blijkt dat haar identiteit vaststaat en dat hieromtrent niet wordt gemotiveerd. Zij preciseert dat met dit vonnis verzoekster wordt toegelaten om haar identiteit vast te stellen door een eed.

De verwerende partij stelt daar in wezen tegenover dat de noodzaak van het voorleggen van het vonnis niet wordt ingezien aangezien uit het rijksregister blijkt dat zij ooit wel een paspoort moet hebben gehad vermits de vermelding 'decl.' ontbreekt zodat het vonnis de voorwaarde om een paspoort voor te leggen niet vervangt.

De Raad stelt vast dat de stelling van de verwerende partij niet kan worden gevolgd. Zij kan immers niet tegelijk stellen dat uit het ontbreken van de vermelding 'decl' moet worden afgeleid dat verzoekster ooit een geldig paspoort moet hebben gehad enerzijds, en dat het ontbreken van deze vermelding niet meer dan een tekortkoming was van het gemeentebestuur van verzoeksters vorige woonplaats anderzijds. Mede in het licht van de brief van 6 december 2017 waarnaar verzoekster verwijst en waarin wordt gesteld dat haar een A-kaart geldig tot 6 december 2018 kan worden afgegeven maar dat ze voor de vernieuwing ofwel een paspoort dient voor te leggen ofwel dient aan te tonen dat zij alle mogelijke inspanningen heeft geleverd om een paspoort te bekomen, in december 2018 de A-kaart werd verlengd en uit niets blijkt dat een paspoort werd voorgelegd, zijn er geen redenen om aan te nemen dat verzoekster ooit in het bezit is geweest van een geldig paspoort om haar identiteit aan te tonen. Thans ligt in ieder geval een PV van vaststelling van 5 april 2018 van een gerechtsdeurwaarder voor, waaruit blijkt dat de Indische Ambassade in Brussel weigert aan verzoekster een paspoort af te geven en met betrekking tot hetwelk verzoekster stelt dat zij dit voorheen heeft meegedeeld aan DVZ en het gemeentebestuur van haar vorige woonplaats, om de A-kaart te laten verlengen. Hoewel het administratief dossier niet toelaat om dit te verifiëren, kan in het licht van het hiervoor gestelde in alle redelijkheid worden aangenomen dat dit het geval was.

De Raad stelt vast dat de familierechtbank bij dit vonnis verzoekster machtigt *"om conform artikel 5, § 4 van het Wetboek van Belgische nationaliteit de geboorteakte te vervangen door een verklaring onder ede door haarzelf in de volgende bewoordingen: "Ik, R.D., ben geboren te H. (India) op [...] 1999, als dochter van de heer A.S., geboren te India en van mevrouw K., geboren te [...] (India)."*

Daargelaten de vraag of uit dit vonnis kan worden afgeleid dat verzoeksters identiteit vaststaat, stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing, zoals verzoekster terecht aanvoert, niet blijkt waarom de verwerende partij van oordeel is dat geen rekening kon worden gehouden met het vonnis bij de beoordeling van de vraag of verzoeksters identiteit vaststaat en of er dus al dan niet een paspoort moest worden voorgelegd. De redenen die zij in haar nota geeft waarom met het vonnis geen rekening moet of kan worden gehouden, zijn, zoals verzoekster aangeeft, post factum en derhalve niet dienstig.

Gelet op alle gegevens in het administratief dossier en het bij de aanvraag voorgelegde vonnis, is de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd. Een schending van de formele motiveringsplicht in het licht van artikel 16, §2 van de Vreemdelingenwet is aangetoond. De argumenten van de verwerende partij doen daaraan geen afbreuk.

3.4. Het enig middel is in de besproken mate gegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Burgemeester van de gemeente Kortenaak van 2 februari 2023 tot niet-inoverwegingname, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend drieëntwintig door:

A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS